

FRANZ SCHUBERT

(1797 - 1828)

Μέσα στο χρυσόν αιώνα του ρωμαντισμού, στη μεγαλύτερη άκριδώς άνθρωποι της ελευθερίας της σκέψης, του αισθήματος, της φαντασίας και της δυνάμεως της έκφρασης, έντελως ξεχωριστή μουσική μεγαλοφυΐα διακρίνεται μέσα στις τόσες άλλες και σημειώνει έναν ιδιαίτερο σταθμό στην ιστορία της τέχνης, ο Σομπέρτ.

Όσο και αν ανήκει στην τάξη των ρωμαντικών ο Σομπέρτ, φανερώνει έντονα μία τόσο ιδιαίτερη προσωπικότητα, ώστε αποτελεί ο ίδιος μόνος του ένα ξεχωριστό κόσμο. Ο Σομπέρτ φαίνεται εις το ζώσαμα του πόνο του τόσο μετρημένος, δσον κανένας άλλος μουσικός της εποχής του.

Είναι ένας ο αξιοδιαδόχος της Μπετόβενικης ευγενείας της έκφρασης. Είς τους φθόγγους του Σομπέρτ μάς σαγγεύει η μαγεία της γυναικείας περιπαθείας, χωρίς να βλέπομε την ανδρεία και χαρακτηριστικότητα ανδρικήτητα που έχει ο Μπετόβεν.

Η μουσική του Σομπέρτ είναι μία μουσική ενδόμυχη, πλημμυρισμένη από ένα λυρισμό έντελως υποκειμενικό, έκλεπτιομένη

Η νεκρική μάσκα του Σομπέρτ.

στον υπέρτατο βαθμό από τον ψυχικό πόνο, μία μουσική που αποτελεί μόνη της μία λυρική θρησκεία και ζητά τον μουσικισμό της θλίψης μακριά από της πανηγυρικές εκδηλώσεις της μεγάλης μουσικής.

Κάθε του έντοπος, κάθε του λαχτάρα, κάθε του στεναγμός, κάθε του δάκρυ, αποχρυσάλλω νεται και σε ένα θαυμάσιο τραγούδι.

Στα τραγούδια αυτά του Σομπέρτ συντελείται η πλέον ένδομη ένωσης της ποιήσεως και της μουσικής. Σ' αυτή συντελείται η μετουσίωσις της θείας τέχνης! Όταν τα ακούμε δέν ξέρουμε αν είναι μουσική, που μιλεί η ποιησις, ή ψάλλει.

Είναι η βαθύτερη εικών του λυρικού ποιήματος με τη λυρική μουσική ο ένα σύνολον σφιχτοδεμένο

σε ιδιαίτερο *fond*. Είναι τα δάκρυα των ποιητών, που σταλάζουν στη γη. Τα έπηρε ο Σομπέρτ και με τη μουσική του τα έκανε μαργαριτάρια και τα έδωσε σε περιδέραια τέχνης μοναδικής και ασύγκριτης και τα έχτισε στον κόσμο.

Ο Σομπέρτ έγραψε 634 *Lieds* που απο-

